

[H. C. Andersen.]

Evne være med til at øge Mængden af dette Guld.

Prisen, som Dyrkerne opnaar, spiller som nævnt en Rolle, om end ikke den største og væsentligste. Men naturligvis er Udbyttet af Arbejdet altid af Betydning for Erhvervets Udøvere, det gælder i dette som i andre Erhverv, og derfor vil den eventuelle Prisforhøjelse, som denne Lov muliggør, forhaabentlig virke til, at vi faar udvidet Arealerne. Naas de 71 000 Tdr. Land ikke, saa opnaas der heller ingen Prisforhøjelse. Det er af den allerstørste Betydning, at Garantitilbudet vedrørende et Udbytte paa mindst 175 DC pr. Td. Land bevares. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg gerne havde set dette en Kende forhøjet. Thi Sukkerroedyrkingen indebærer en Risiko, som ikke alle er klar over. Der skal en kyndig og erfaren Mand til at dyrke Sukkerroer. Foruden at Afgrøden er afhængig af Vejret — hvorover ingen Landmand raader —, er den ogsaa afhængig af Jordens Beskaffenhed, dens Behandling, dens Tilførsel af nødvendige Næringsstoffer, af Plantesygdomme og meget andet. Der er en Risiko ved Dyrkingen af Sukkerroer, Hvor kyndig en Mand end er; kan Afgrøden slaa fejl, og det kan betyde fuldkommen Katastrofe, især for en ung Landmand, som i Kraft af de høje Ejendomspriser, der raader — i Særdeleshed i Sukkerroeeegnene —, ikke har det nødvendige økonomiske Rygstød. Derfor er Garantibestemmelsen, den, der gaar ud paa, at Prisen forhøjes, hvis Udbyttet gaar under en vis Grænse, af stor Værdi. Naar man nu har søgt at udvide Arealerne ved at gaa en anden Vej, ved en Forhøjelse af Priserne, vil jeg haabe, at den Vej viser sig farbar, og at Maalet maa naas. Naturligvis er jeg ikke blind for, at Garantien indebærer en betydelig Risiko for Sukkerfonden, det vil i Virkeligheden sige for Statskassen, naar Fonden befinder sig i den svage Tilstand, som den gør i Øjeblikket. Men kan der tilføres Arealerne Gødningsstoffer, hvad der vel er Udsigt til, og vi saa maa velsignes med nogenlunde gunstigt Vejr, skulde Risikoen i væsentlig Grad formindskes.

Denne Lovgivning appellerer altsaa til Landbrugets Mænd i de sukkerroedyrkende Egne om at udlægge det størst mulige Areal med Sukkerroer. Om Høsten kunde blive saa stor, at en lille Ekstratildeling af Sukker kunde blive Husmødrene til Del paa den Tid af Aaret, da Frugten modnes, vilde det være særdeles værdifuldt. Men kan Sukkeret tillige bringe os Varer og Valuta fra Udlandet, kan vi nok alle enes om, at det ikke

er med Urette, at man i Dag kalder Sukkeret for „Danmarks hvide Guld“.

Arbejdet i Sukkerroemarkerne er — det indrømmes af alle — et besværligt Arbejde. Det kræver, som jeg nævnte, mere legemligt Slid og mere Arbejdstøj end noget andet Landbrugsarbejde. Det stiller ogsaa større Krav til Materiel, og derfor skal der ydes en ordentlig Løn for Arbejdet. Det er derfor en fornuftig Ordning, der er truffet, at er Prisen paa Roerne god, er den ifølge gældende Overenskomst ogsaa god for Arbejderne, som skal passe Roerne i Marken. Dyrkerne forstaaer at udnytte Top og Affald og vurderer dettes Værdi rigtigt. Derfor vil man gerne dyrke Roer, og man vil sikkert ogsaa gerne udvide Arealerne, blot man tør. Det er Frygten for Mangel paa Arbejdskraft, som har bevirket Nedgangen i Arealet.

I Lovforslaget fastslaaes, at der i Fremtiden skal være mere indseende med Saftfabrikationen end hidtil. Ministeren har udførligt gjort Rede for dette Spørgsmaal. Jeg er enig i, at Kontrol maa der til, men jeg ser intet Grundlag for de mange stærke Ord, som er brugt i denne Forbindelse. Jeg maa i øvrigt indrømme min Uvidenhed. Jeg kender ingen Lov, som har forbudt Landmændene at dyrke Saftroer og lade dem forarbejde til Saft til eget Brug. Jeg kender heller ikke nogen Lovgivning, som siger, at en Sukkervarefabrikant ikke maa lade tilvirke Saft, naar de Bestemmelser, der er truffet, i øvrigt efterkommes. Det er maaske min Fejl, men jeg har ikke kunnet finde nogen Lovbestemmelse, som lægger sig hindrende i Vejen for dette. Men det, man har ment, er vel, at Dyrkerne gaar uden om den fastsatte Maksimalpris. Maksimalprisen er, hvilket maaske ikke alle ved, 3 Kr. 40 Øre, 4 Kr. 10 Øre og 4 Kr. 50 Øre pr. DC af de forskellige Roearter. Det er vistnok muligt, at der har fundet, hvad man kunde kalde en Sortbørshandel Sted. Man kan fristes til at tro det; thi hvem vilde dyrke Saftroer til 4 Kr. 10 Øre pr. DC, naar man kan faa 5 Kr. 73 Øre pr. DC for Sukkerroer til Fabriksbrug? Der er ogsaa noget, der tyder paa, at man her har fundet uden om de gældende Bestemmelser — ikke alle, men enkelte —, saaledes som der altid er Mulighed for, eftersom der dog i Aar er dyrket ca. 8 000 Tdr. Land med Saftroer, men der er ingen, der kan nævne Eksempler paa, at der har fundet Lovovertrædelser Sted; det føler jeg mig overbevist om. I bekræftende Fald vilde den højtærede Handelsminister sikkert være særdeles lydhør. Jeg finder derfor, at det er rimeligt, at man nu tager Saftroerne med ind under Lovens